

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การศึกษานี้เป็นวิจัยเชิงพรรณนา (descriptive research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานของพยาบาล โรงพยาบาลสังกัดสำนักงานสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล จำนวน 4 โรงพยาบาล ได้แก่ โรงพยาบาลหลวงพ่отวิศค์ดิษฐ์ โรงพยาบาลหนองจอก โรงพยาบาลลาดกระบัง และโรงพยาบาลราชพิพัฒน์ ประชากรที่ทำการศึกษาคือพยาบาลวิชาชีพและพยาบาลเทคนิคที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลทั้ง 4 แห่ง ที่ไม่อยู่ระหว่างการลาคลอดหรือลาศึกษาต่อ จำนวนทั้งสิ้น 267 คน

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานของพยาบาล โรงพยาบาลสังกัดสำนักงานสาธารณสุข กรุงเทพมหานคร ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล ที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบสอบถามของวิลเลอร์และไรดิง (Wheeler & Riding, 1995) ร่วมกับการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ตำรา วารสาร บทความวิชาการ และเอกสารต่างๆ ผู้วิจัยนำแบบสอบถามไปหาความตรงตามเนื้อหาและภาษาที่ใช้ โดยให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบและนำมาแก้ไขปรับปรุงแบบสอบถามให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น พร้อมทั้งคำนวณค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหาได้ 0.84 และหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ในพยาบาลวิชาชีพในวิทยาลัยแพทยศาสตร์ กรุงเทพมหานครและวิชรพยาบาล ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับประชากรจำนวน 30 คน ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามด้วยตนเอง และได้รับแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์ ครบถ้วนจำนวน 212 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 79.5 และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ย ซึ่งผลการศึกษามีดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพยาบาลส่วนใหญ่ อายุอยู่ในช่วง 37-41 ปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีมากที่สุด เป็นพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยใน เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับ

แนวคิดการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลและได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการต่างๆ ในงานพัฒนาและรับรองคุณภาพ

2. พยาบาลโรงพยาบาลสังกัดสำนักงานการแพทย์ กรุงเทพมหานคร มีระดับการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงาน ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพ โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.50$, $SD = 0.56$) ทั้งนี้พบว่าพยาบาลโรงพยาบาลหลวงพ่อดำ โรงพยาบาลลาดกระบัง และโรงพยาบาลหนองจอก มีระดับการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงาน ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพ โดยรวมอยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X} = 2.38$, $SD = 0.49$; $\bar{X} = 2.39$, $SD = 0.49$; และ $\bar{X} = 2.42$, $SD = 0.40$ ตามลำดับ) ส่วนพยาบาลโรงพยาบาลราชพิพัฒน์มีระดับการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงาน ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพ โดยรวมอยู่ในระดับสูง ($\bar{X} = 2.52$, $SD = 0.40$)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผู้บริหารการพยาบาล ควรให้ความสำคัญกับสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานของพยาบาล ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล และหาแนวทางจัดการกับปัจจัยสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานของพยาบาล ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลในระดับที่สูง นอกจากนี้ควรสนใจและตระหนักปัจจัยสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานของพยาบาล ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาลในระดับปานกลาง และป้องกันไม่ให้กลายเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดความเครียดในงานในระดับที่สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล โดยแยกศึกษาเปรียบเทียบตามระดับการรับรู้ต่อสาเหตุของความเครียดในงานของพยาบาล เช่น พยาบาลระดับบริหาร และพยาบาลระดับปฏิบัติการเป็นต้น

2. ควรศึกษาการรับรู้ต่อสาเหตุที่ทำให้เกิดความเครียดในงานของพยาบาล ในระหว่างกระบวนการพัฒนาและรับรองคุณภาพโรงพยาบาล เปรียบเทียบกับบุคลากรกลุ่มอื่นๆ